

MIX

[HTTP://MIX.METHODISTA.HU](http://mix.methodista.hu)

IX. ÉVFOLYAM 77. SZÁM

HOL TEREM A HIT MOSTANÁBAN?

► SZTUPKAI KRISTÓF (SZEGED)

Biztos, hogy szerte a világon nagyon sok helyen, de a szegedi ifi csapat tapasztalatai szerint Szegeden, a londoni körúti Metodista Imaházban mindenképp!

Ugyanis januárban belevágtunk egy evangélizációs ifi óra megszervezésébe, és Isten valamilyen csodás módon engedte megtapasztalnunk, hogy ha hiszünk, bizony nagy csodák átélői lehetünk. Na de ne rohanjunk ennyire előre...

Két éve szerveztünk először egy ilyen alkalmat. Akkor is, most is az volt a feladatunk, hogy mindenki –lehetőségei szerint– hívjon el közénk egy-egy, barátot, osztálytársat, csoporttársat, ismerőst, és merjük felvállalni előttük is hitünket, egyházunkat, közösségünket! Az akkori alkalomnak köszönhetően, ma többen is rendszeresen járnak hozzánk ifire, akik akkor két éve jártak először nálunk.

Ezen felbuzdulva gondolkoztunk azon, hogy idén is szervezhetnénk egy hasonló együttlétet. Az előkészítői munkáknak sikerült időben nekiállnunk, ami azt jelenti, hogy az estéről egy hívogató plakátot is készítettünk, amit egyetemi, főiskolai, kollégiumi faliújságokon helyeztünk el, de kis meghívókat is nyomtattunk, amit a személyes invitálásokkor használtunk. Ezek mellett azonban fontosabb volt a lelki felkészülés. Egy-két héttel a kitűzött időpont előtt (febr. 18. csütörtök) abban egyeztünk meg, hogy már akkor elkezdünk imádkozni nem csak az ifióra áldásáért, hanem konkrétan azért a személyért, vagy személyekért, akiket az Úr szeretne köztünk látni.

A készülés során sok megerősítésben volt részem. Az egyik vasárnap, mikor jobban elcsendesedtem az evangélizáció felett, az útmutató igéi nagyon sok bátorítást adtak. „Az Úr Józseffel volt és eredményessé tette az Úr, amihez hozzáfogott.” (1Móz 39,23) Lehet-e ennél konkrétabb, és bátorítóbb üzenetet kapni? Úgy tűnik igen, hiszen a következő igében is a megerősítés szavai csendültek fel: „Pál és Barnabás bátran szóltak az Úrban bízva, aki bizonyosságot tett kegyelmének ígéje mellett, és megadta, hogy jeleket és csodákat vigyenek véghez.” (ApCsel 14,3) Ekkor már nagyon erősen éreztem azt, hogy Isten mellettünk áll, bátorít minket, együtt harcol velünk, és kegyelme oly nagy, hogy képes csodáival megáldani bennünket! És ekkor jött a harmadik íge, mintegy figyelmeztetve arra, hogy ne önmagunkban és a szervezésben bízunk, hanem egyedül az Istenben: „Nem a magunk igaz tetteiben, hanem a te nagy irgalmadban bízva visszük eléd könyörgéseinket.” (Dán 9:18) Örömmel emlékszem vissza a nagy nap előtti ifióra bátorító imaközösségére is, ami szintén nagy megerősítésként szolgált számomra!

HOL TEREM A HIT?

MIX újság 2009. március

Másnap aztán nagyon izgultunk, hogy is fog lezajlani az este? Hányan jönnek el, kik, és milyen benyomásokat fognak szerezni? Vajon itt lesz-e, akit elhívtam? Ilyen és hasonló gondolatok kavargtak fejünkben, miközben feszült izgalommal vártuk a 6 órát. És nagy örömünkre azt tapasztaltuk, hogy szép sorban érkeznek az emberek, ráadásul egy idő után annyian voltak, hogy lassacskán kicsinek éreztük az imatermünket. Később aztán sikerült egy nagy kört kialakítanunk, és végül mind a 32-en elfértünk.

SZÁMOS POZITÍV VISSZAJELZÉST KAPTUNK

Aztán elkezdődött az este sok énekkel, feszültségoldó bemutatkozó játékokkal, majd Khaled Laci, meghívott előadónk egy áldást kérő imával kezdte el a beszélgetést, aminek a címe az volt, hogy: „*Hol terem a hit mostanában?*” Pár bevezető gondolat után a Star Wars-ból néztünk meg egy rövid filmrészletet, aminek kapcsán egy érdekes beszélgetés bontakozott ki a hittel kapcsolatban. Nagyon sok kérdés, gondolat és vélemény hangzott el, kevés válasszal, ami talán azért jó, mert így van lehetőség otthon is továbbgondolni az elhangzottakat. A végére

egy fontos konklúzió azért megszületett: hitünknek csak akkor van hegyeket megmozgató ereje, ha kéréseink, gondolataink, életünk összhangban van Isten akaratával.

Számos pozitív visszajelzést kaptunk, sokan mondták, hogy jól érezték magukat, volt, aki külön is említette, hogy nagyon sokat jelentett neki ez a beszélgetés, és persze ígéreteket is kaptunk arra nézve, hogy ha van lehetőség, akkor egyszer-kétszer többen is ellátogatnak majd hozzánk. Örömünkre szolgált, hogy az egyik lány el is jött a következő ifinkre. Bízunk benne, hogy nem ő lesz egyedül, aki ígéretét beváltja, és azért imádkozunk továbbra is, hogy ha Isten valóban szeretne fiatalokat az ifjúsági közösségünkbe vezetni, akkor tudjuk befogadó nyitottsággal várni őket!

A hálán túl még sok minden kavarg bennem ezzel az evangélicizációs estével kapcsolatban. Az egyik dolog például az, hogy el telhetett volna az a hét úgy is, hogy nem szervezünk semmit, és azt tapasztaltuk volna, hogy minden rendben megy tovább a közösségünk életében. Rá kellett jönnöm arra, hogy minden hét egy ajándék egyházunknak, gyülekezeteinknek, ificsoportjainak, hogy tegyünk és szervezzünk valamit. Adja Isten, hogy tudjuk bölcsen kihasználni a tőle kapott időt!

MISSZIÓS IFI ALKALOM

Egy mások dolognak, ami eszembe jut az a -bennem sokszor csalódást kiváltó ok az alapja, hogy ma Magyarországon még mindig kevesen tudják, hogy kik a metodisták. Sokszor keresztyén körökben is lehet tapasztalni, hogy alig tudnak valamit rólunk az emberek. Úgy gondolom, hogy ez az alkalom erre nézve is egy jó kezdeményezés volt, hiszen a résztvevők fele most járt először itt, a Szegedi Metodista Imaházban. (Ebből a gondolatból született meg itt Szegeden egy református-metodista ifjúsági óra is, ahol Kálvinról és Wesleyről beszélgettünk közösen.)

Talán a legfontosabb dolog, ami még bennem van, az az, hogy vajon sikerült-e elérnünk azt a kitűzött célt, hogy az emberek megismerjenek bennünket, közösségünket, és rajtunk keresztül megérezzenek valamit Istentől? Nehéz lemérni, hogy ebből mi valósult meg. Szeretnénk már most gyümölcsöket látni, de nem tudjuk, hogy Isten egy-egy ember életében hogyan munkálkodik. Van úgy, hogy a megtérés folyamatában mi vagyunk az utolsó darab a mozaikból; ilyenkor látunk megtéréseket, de sokszor nagyon elől vagyunk ebben a folyamatban, talán épp mi vagyunk azok, akik letesszük az első darabokat egy jó szóval, vagy egy csendes imával, és akkor még nem bontakozik ki előttünk a teljes kép. Isten végtelenül kreatív; képes bármit, egy szót, mondatot, egy ígét vagy énekszöveget, esetleg dallamot, vagy akár egy benyomást felhasználni arra, hogy megszólítson embereket.

Hiszem azt, hogy Isten mindazoknak, akik eljöttek erre az alkalomra adott valamit. Valamit, ami az Isten felé vezető útjukban segíti és bátorítja őket, legyen szó hívőről, vagy olyanról, aki még nem tért meg. Alapvetően arra törekszünk, hogy embereket vezessünk Istenhez, és csak másodsorban fontos, hogy ez hol történik.

Hiszem, hogy a történetnek nincs vége, tovább folytatódik, és Isten eszközeiként tovább fog használni bennünket. Hiszem, hogy van folytatás, ébredés, megújulás, mert minden lehetséges annak, aki hisz! (Lent a meghívó plakát szövegét olvashatjátok!)

Jézus: „Bizony bizony mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.” (Lukács ev. 17,20)

HOL TEREM A HIT MOSTANÁBAN?

Szeretettel hívunk mindenkit
egy keresztyén ifjúsági órára, ahol a
hegyeket megmozgató mustármagnyi hit
lesz a témánk.

Előadó:

Khaled A. László - teológus hallgató

Időpont:

2009. február 19. este 19:00-tól

Helyszín:

Metodista Egyház, Szeged, Londoni krt. 30.
www.szeged.methodista.hu

Mindenkit szeretettel várunk!

3

HÁROM HÉT ERDÉLYBEN

► MIX újság 2009. március

EAST-SIDE

► SÉRA HAJNALKA (PEST)

Februárban kimentem három hétre Erdélybe, Nagyszalontára a Szent Ferenc Alapítvány (Böjte Csaba) egyik nevelőotthonába, ahol hatvanöt magyar gyerek él, hat családra osztva, hat nevelővel.

Nagyon izgultam az út során, mert nem tudtam, hogy pontosan hogyan jutok el oda a vonatállomásról, mivel a neten csak valami gagyi román térképet találtam. Ijesztő volt a gondolat, hogy ott kell kóvályognom egy vadidegen városban, egy háromszáz kilós bőrönddel. De nagyon viccesen alakult a dolog. Ahogy leszálltam a vonatról ott termett egy magyar bácsi, levette a bőröndömet, felhajtotta a biciklije kosarába (hiába mondtam neki, hogy gurul az magától is...), és elkísért az otthonig, ami pont egy kocsmá közelében volt, ahova épp tartott. Azt hiszem ekkor tudatosult bennem, hogy Isten kezében vagyok, és Ő majd vigyáz rám ott is.

Beléptem, és 20perc múlva már otthon éreztem magam. Nem hétköznapi ott a légkör. Mindenben, ami és ahogy ott zajlik, látszik, hogy Isten munkája, mert ember arra nem lenne képes. A nevelők átlagosan 12 gyereket nevelnek, teljesen egyedül, ők mosnak, főznek, takarítanak, tanulnak velük, és közben nem csak meg, fel is nevelik őket. A gyerekek szeme pedig mindig ragyog, boldogok, engedelmesek, pedig mind-egyikük olyan dolgokon ment keresztül, ami „feljogosítaná” őket arra, hogy depressziós, agresszív életet éljenek. Szülők vagy nincsenek, vagy nem olyan körülmények között élnek, ami alkalmas gyereknevelésre, vagy ők maguk nem azok.

NEVELŐOTTHON NAGYSZALONTÁN

A nevelők többnyire hívő katolikusok, és ebben a szel­lemben dolgoznak. Az első dolog reggel az ima, és az utolsó dolog este. Hittanra és misére járnak, de ami sze­rintem a legfontosabb, hogy azok az emberek, akik neve­lik őket hiteles keresztények. Nem jellemző az a problé­ma, hogy aki felnőtt, és kikerül innen, abból egy elveszett bűnöző, vagy alkoholista lesz, mint ahogy az az állami gondozott gyerekekre általában leselkedő veszély. Annyi­ra jó látni azt, hogy Isten kiválasztott egy embert (Böjte Csaba), és évekkal ezelőtt elkezdett vele valamit. Mindig elrendezte, hogy legyenek segítőtársai, és egyre csak növekedjen a nyomorból megszabadított gyerekek szá­ma. Ők, akik ott élhetnek nagyon kiváltságosak, mert bár egyszerűen élnek, mindig van mit enniük, tanulhatnak, szeretik őket és megismerhetik Jézust.

Ahelyett, hogy most szívszorító történeteket mesélnék különböző sorsokról, inkább mindenki gondoljon valami rosszra, szorozza meg hárommal, és akkor közel jár ahhoz, amin ezek a gyerekek keresztül mentek. Szívesebben írok le inkább néhány gondolatot a szolgálatról, amit ennek az út­nak köszönhetek.

Senki sincs véletlenül ott, ahol él. Mindegyikünk kiválasz­tott, és van feladatunk; kiállni Isten mellett. Nem szabad önző vágyaimból Jézus és magam közé falat állítanom. A sátán mindig kísért, hogy legyek a magam ura, de közben csak az ő rabszolgája leszek. Minél kisebb helyet hagyok magamnak a saját életemben, annál nagyobb teret enge­dek Istennek. Ő pedig akkor Lelke által irányíthat, ami biz­tonságot, értelmet ad az életemnek, és nem fosztom meg magamat az áldásaitól. Minden út, amit magamnak építék a világ, a sátán és a saját köveimből, az nem vezet sehova, csak a szomorúságba és az elveszettségbe. Azok a boldog és örömteli utak, amelyeken Isten vezet, és amik­hez Szentlelkével erőt ad.

HÁROM HÉT ERDÉLYBEN

▲ MIX újság 2009. március

Mint például egy szolgálat, amire ha a Szentlélek indít, akkor nem én irányítom a szolgálatomat, hanem maga Isten jár előttem, és viszi véghez rajtam keresztül az Ő tervét. Apró lépések során formál késszé, építi a személyiséget, a lelkületemet, semmi sem véletlen, ami történik. Ha túl sokat várok el magamtól, akkor megint én irányítok, és nem hagyom, hogy Isten tehesse a dolgát. Ő sokkal nagyobb csodákra képes észrevétlenül, mint én nagy felhajtással.

Végül egy-két kedvenc szösszenet, amit Árpika a tizenegy éves, ex-tehénpásztor fiú mondott, aki tavaly kezdte az iskolát, rögtön az ötödik osztállyal. Én: „És Árpi te egyedül jártál legeltetni minden nap? ő döbbsent arccal: „Hát dehogyis, hát a hogyishíjjákokkal, a tehennel.” Másik jelenet, a boltban kérdezem tőle: „Árpi nem tudod, itt van zacskós tej?” Ő, elmutat balra: „Persze, hát ott a zacskó, és megkérdezzük, hol van a tej!”

„VAN ÖRÖM, MELY SOHA NEM APAD,
S EZ AZ ÖRÖM: ADD MÁSOKNAK MAGAD!
MÍG ÉLSZ, MAGADAT MINDIG ADHATOD,
ADJ JÓ SZÓT, VIGASZT, S HA VAN, FALATOT...”

Ha esetleg valaki kedvet kapott, és szívesen jönne velem Erdélybe pár napra segíteni, és szeretgetni, nyugodtan keressen meg. Valamint többet megtudhattok a szervezet munkájáról a

WWW.DEVAIGYEREKEK.HU

oldalon!

WEST-SIDE

► KORMOS MÁRK (MISKOLC)

Ausztria. Ugye az már eléggé nyugat. Kicsit modernebb, kicsit tisztább, meg azt mondják az emberek is kedvesebbek. Mellesleg Linz lett Európa Kulturális Fővárosa 2009-ben, szóval érthető a nagy felhajtás.. Bent a zűfolt nagyvárosban alig pár órát voltunk, majd tovább indultunk a cél felé.

Linz mellett, Kremsmünsterben töltöttünk 5 napot a WSCF (Keresztény Diákok Világszövetsége) téli konferenciáján. Magyarországról 9-en mentünk (metodista körökből Pipicz Zsuzsi és én), összesen 5 országból kb. 50-en gyűltünk össze. Rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Amíg odakint folyamatosan szakadt a hó, a csapat témája a *Média* volt. Előadásokat hallgattunk, beszélgettünk, boncolgattuk amennyire csak lehet, s így sok értékes gondolat született.

Mi jut eszedbe ha azt mondom: média? TV, rádió, internet stb. Ez a valami körülvesz bennünket, lehetetlen kikerülni. Kapcsolatban vagyunk vele, hiszen mindannyian használjuk. A kérdés most csak annyi, hogy te mire szoktad használni, és hogy hogyan?

Kezdjük ott, hogy 2 világ létezik. Egy valós, és egy érzelmi. A dolgok léteznek olyannak, amilyenek igazából, és léteznek az emberek fejében úgy,

**A „szerencsétlen”
média nem tehet erről,
ez csak egy eszköz,
egy rendszer...**

amilyenek ők éppen érzik vagy gondolják. Ha úgy tetszik: van egy valóság, és egy mátrix. A médiából sok minden sugárzik kifelé, ami hatással van ránk. Pl. statisztikák szerint az emberek nagy %-a a reklámok alapján választ a vásárlásnál. (Amúgy azt mondják hogy a statisztikák 50%-át csak kitalálják.) Vagy volt már olyan veled, hogy nézted a TV-t, aztán egyszer csak átfutott az agyadon,

hogy „minek nézzük ezt a hülyeséget”? Persze itt is rengeteg jó program közül lehet választani... Meg a hülye műsorokon ugye általában röhögni szoktunk...

Van egy ilyen mondás, hogy a TV nem az idiotáknak készült, de előállít idiotákat. De a „szerencsétlen” média nem tehet erről, ez csak egy eszköz, egy rendszer. Az egész inkább arról szól, hogy ki az aki ez mögött áll.... Olyan ez mint egy színház. Te választod ki hogy melyik „előadás” érdekel. A lényeg, hogy a TV, meg az összes média, adnak valamit, ami képes formálni a gondolatainkat, érzéseinket, személyiségünket stb.

Emlékszem pár éve volt egy kedvenc játékomb, a World Of Warcraft (wow). Órákat ültünk a gép előtt. Megszerkesztheted benne a saját karakteredet, aztán felülnézetből tudsz vele mászkálni, feladatokat, küldetése-

ket kell megcsinálni stb. Szóval a szokásos stratégiai/akciós játék, ahol a barátaiddal mászkálsz online. De ez valamiért mégis más volt. Mint a játék neve is mutatja, egy egész világ van benne megszerkesztve. 3 kontinensen mozoghatsz, és nagyon jó grafikája van. Vagy másik kedvencem a Gran Turismo, autós játék, bár az alcíme az hogy „az igazi vezetési szimulátor”, és tényleg minden annyira élethű benne.

Szóval mi emberek szeretjük az ilyet, hogy picit belemászunk más világokba, más valóságokba, mert színesebb lesz tőle az életünk. És azt hiszem ezzel így nincs is semmi baj. Egyik kedvenc idézetem, hogy „élj úgy, hogy a saját világotod éld”, és ez így van rendjén. Ettől jó és izgalmas, hogy különbözőek vagyunk. Ami itt most számít, az inkább az, hogy mi az életünk? Miről szól, mármint melyik világban élünk? És hogy képesek vagyunk-e benézni a függöny mögé.

A konferencián néztünk egy jelenetet a Mátrix film 1. részéből. Tudjátok szoktak párhuzamot húzni a film és a kereszténység között. (Mellesleg Mr. Anderson neve is azt jelenti, hogy „emberfia”.) Azt a részt néztük, amikor Neo már választott a 2 kapszula közül, aztán ugye újjászületett, és most épp megmutatják neki, hogy milyen az igazi világ. És hogy amit ő eddig valósnak hitt, amelyikből kihozták, az teljesen összeomlott, romokban áll, innen nézve nem ér semmit.

Nem az egyháznak és a gyülekezetnek kell a legvonzóbbnak és legerőteljesebbnek lennie?

Mi is amikor megtértünk, rájöttünk, hogy ez a világ amiben élünk, nem az igazi, mert vár ránk egy sokkal jobb, egy mennyei. Nem furá egy kicsit, így élni, hogy ez csak egy utazás? De azért ugye ennél mégis több. Jézus imádkozta azt, hogy „nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól”. Nekünk ugye feladatunk van itt. Küldetésünk, mint egy játékban. Szokták mondani, hogy az, hogy gyülekezetbe járunk, az semmi. Az csak a csapat öltözője, de a meccset odakint játszunk.

Odakint vannak a barátaink, rokonaink, osztály-, csoport-, munkatársaink, akiknek még lehet hogy másról szól az életük. Ők azt mondják, boldogok, de lehet csak azért, mert nem ismerik, hogy Isten milyen boldogságot hozhat az életedbe. Anno én is azt mondtam, hogy boldog vagyok, de most innen nézve lehet hogy mégsem voltam annyira az. Mert az ő életük tele van mindennel, ami értékes, de ugye ez semmi ahhoz képest ami Jézusban már itt a mienk.

Rájuk sok minden hatással van, pl. a média is. Ránk is hat, csak amíg mi próbáljuk megállni, hogy ne sodródjunk, őket viszi az ár. Gondolkozzatok egy picit azon, hogy mi hogyan tudjuk segíteni őket. Akár a médián keresztül is, vagy csak hogy példák legyünk, hogy mi hogyan használjuk. Vagy mi az amit mi a gyakorlatban tudunk nekik kínálni? Hogyha tudjuk hogy ez az igazság, meg ez az oldal ami többet ér, akkor ezt be tudjuk nekik mutatni? Mert a világban ma nagyon sok mindent kínálnak. Hát nem az egyháznak és a gyülekezetnek kell a legvonzóbbnak és legerőteljesebbnek lennie?

MI A CÍME ISTENNEK?

► LAKATOS LILLA (ÓBUDA)

Egy lap – ennyi maradt belőlünk, meg az emlék. Neki is adtam szórólapot. Ahogy a kezében fogta szakadatlanul ezt ismételte: „Mikor lesz, mikor lesz?” „Mi a címe? Mi a címe?” – kérdezte – „Mi a címe Istennek?” „Kimész az utcán és balra fordulsz, az a Kiscelli utca” – magyaráztam – „Kiscelli utca 73. A 73-as szám.”

Abban az otthonban kb. 180 értelmi fogyatékkal élő gyerek lakik. Abban az otthonban azon a februári kedden, amikor szinte egész nap havazott 80 gyerekkel táncoltunk egy tornateremben. Abban az Otthonban...

Azt mondtuk, békességet szeretnénk átvinni a Kiscellitől nem messze lévő Csalogány Otthonba. Zsidó körtáncot táncolunk, énekelünk, imádkozunk értük. Az óbudai ifi pártoló fiatal felnőttekkel kiegészülve átballagott. Csak azért, hogy jobban magatok elé tudjátok képzelni néhány részlet: tornatermi öltöző alacsony fogasokkal, oda pakoltunk le. Olyan jellegzetes tornaterem-szag. Emlékeztek még a tesi órákról a szekrényre? Dereng valami? Igen, az a nagy barna, amin át kellett ugrani, szóval arra ült a zongorista.

TÁNCHÁZ ÓBUDÁN

▲ MIX újság 2009. március

Leginkább azon izgultunk, mit kezdünk az ígért 80 gyerekekkel. De ahogy a zenészek a húrok közé csaptak már fel is álltak néhányan és spontán módon mozogni kezdtek. Hát, gondoltuk, eddig rendben van. Bemutakoztunk, roptuk külön, aztán roptuk együtt. Laci lelkesen, lassan és alaposan magyarázta a srácoknak és csajoknak, hogy: „Jobb lábbal lépünk balra, a bal előtt keresztelve, aztán a bal lábat mellé tesszük, aztán jobb hátul kereszt, balra lép kettőt, tapsolva körbefordul”...és így tovább. Hát sajnálhatjátok, hogy nem voltatok ott, mert ezt nehéz elmondani. Azt éreztem, a zenével megnyertük őket. Egy álomközönség. De úgy láttam, már alapvetően azért is lelkesedtek, hogy ott vagyunk, és megfogjuk a kezüket és beszélünk hozzájuk. Egyébként ők a felső tagozatosak voltak. Az elől kereszt és hátul kereszt közben nagy körben állva haladtunk és a: „Legyen a béke teveled” töltötte be a termet, amit F-Dúrban képzeljétek el, mert ha jól emlékszem abban játszották zenészeink. (Eredeti szöveg: Hevenu shalom alechem).

LEGYEN A BÉKE TEVELED!

Az Otthon programszervezője azt kérdezte, mikor megyünk legközelebb. Az Óbudai gyülekezet programjai voltak a szórólapon, amit szétosztogattam, nevelőknek, és a gyerekeknek is. Ennyi maradt, pedig a gyerekek érdeklődtek az ifjúság nem létező aranylemeze után is. Volt, aki felvette a telefonjára a zenét.

És a fiúcska, aki Isten címe után érdeklődött? Szeretne volna megtudni, hogy hol talál meg minket, ha újra vágyani fog Isten után, a tánc és a zene után. A nevelőnek is mondogatta: „én elmegyek, elmegyek” „anyukámmal elmegyek oda”.

Ezt a kérdést hoztam haza tőlük: „Mi a címe Istennek?” Elgondolkodom. Szóval, Isten címe? Hol is lakik? *Menjünk fel az Úr hegyére vigasságnak lakhelyére, ujjongjunk Őelőtte, táncoljunk Őelőtte, az Ő neve, az Ő neve, ott lakik az Úr.* Közöttetek van! Kegyelem, hogy közöttünk van. Mert Jézus mondja, hogy az Isten országa közöttetek van. Jó ezt hirdetni, ezt táncolni és ezt énekelni.

RÖVIDEN TÖMÖREN, MONDÓKÁSAN:

A Csalogány otthon megengedte, Laci megszervezte, Pali betanította (a táncot). Az ifi átvitte (a gitárokat, a csörgőket, a szintit, a dob, a hegedűt, az énekeskönyveket, a jókedvét, Isten békességét...), Peti megörökítette (fényképekben). A gyerekek és a nevelők átvették (a ritmust és Isten békességét) és cserébe ölelést adtak. Az icike-picike meg... mind megette... Mert az úgy volt, hogy a táncház után az ifi átment egy icike-picike cukrázdába, és megette, igaz, hogy nem mind, de picí finom édes jutott mindenkinek, és akkor már a pocinkban is békesség volt.

JÉZUS ÉS A KERESZT

▶ SÍK SÁNDOR

Akkor felemelik a keresztet a poroszlók.
És tompán megzördültek a hosszú nagy szegek.
Odalépett. Szemében két csillag remegett.
S az ostor izzó csókja szent vállain piroslott.

Vöröslő fény világolt a Koponyák hegyén,
Az égen torlódtak fekete fellegek.
Már vijjogott a szél, a föld már reszketett.
És recsegett a kárpit a templom rejtékén.

A palota előtt kiáltozott rekedten
A hullámozó tömeg ... kis szegény emberek.
A lét örök forgása egy percre megmeredt
S némán egymásra néztek: Krisztus és a kereszt ketten.

Nagy ismeretlen tűzzel a lét új titka rezgett
Ama szemben és arcon s a töviskoszorún,
És karjait kitartha, szelíden, szomorún,
És magához ölelte a rettentő keresztet.